

РЕШЕНИЕ

№ 49

гр. София, 06.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 14.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **1105** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба от 04.02.2021г. на М. В. С., с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, офис 8, с която е предявена искова претенция ПЪРВОНАЧАЛНО срещу старши полицай В. В. Й. - служител в 3-то РУ на СДВР за сумата от 1000 лева за обезщетяване на неимуществени вреди – унижение и оскърбление, претърпени в резултат от незаконосъобразни действия на същия, изразяващи се в задържане на личната и адвокатската му карта по време на престой в арестно помещение в посоченото РУ на 04.08.2020г.. /заб.тази искова претенция е оттеглена с молба от 17.02.2021г., което ще се обсъди по-долу л.22/.

Предявена е и втора искова претенция за сумата от 2000 лева срещу СДВР, в качеството му на работодател на горепосочения служител, основаваща се на твърдението, че същият е бездействал да установи извършеното от служителя нарушение въпреки изминалия период от 04.08.2020г. до 04.11.2020г., в резултат от което ищецът е претърпял неимуществени вреди - разочарование, обида, унижение, безсилие, възмущение.

В подкрепа на основателността на иска си ищецът твърди, че на 04.08.2020г. около 17:30 часа в качеството си на адвокат отишъл на среща с арестант /П. Р./ в 3-то РПУ на СДВР. Представил на дежурния полицейски служител - старши полицай В. В.

Й., адвокатската си карта и лична карта – след поискване от служителя, в нарушение на Инструкция № 8121з-1415/2015г. на МВР. След опис на двата документа в дневника на арестното помещение същите не били върнати на ищеца. След заявено възражение от страна на последния било отказано връщането им до напускане на ареста, със следния мотив, изразен от полицейския служител - „Защото аз съм я издал /за картата/, пише „издадена от МВР”. Твърди се, че оперативният дежурен Д. В. – СДВР, присъствал на ситуацията, но не оказал съдействие, а посъветвал ищеца да не прави въпрос за такава „дреболия”. Позовавайки се на разпоредбите на Закон за българските лични документи /ЗБЛД/ и Инструкция № 8121з-1415/20.11.2015г. на министъра на вътрешните работи, ищецът счита, че правоохранителният орган – ответникът, е извършил грубо нарушение на закона, отнемайки и задържайки лични документи, след като е вписал данните в книгата за пропускателен режим. Представя фотокопие на Решение № 47/27.06.2008г. на Комисия за защита на личните данни /КЗЛД/, в което комисията приема, че изричното съгласие на физическото лице е едно от най-важните условия за обработване на личните му данни, което кореспондира с целта на Закон за защита на личните данни /ЗЗЛД/ по смисъла на чл. 1, ал. 2 от с.з..

Ищецът твърди, че се е почувствал изключително унижен и оскърбен не само като гражданин, към когото се отнасят унижително и високомерно, но и като професионалист, който е възпрепятстван да осъществи функциите си по защита на клиент, тъй като единственият начин да бъде допуснат до срещата с клиента си бил да допусне потъпкването на правата му – а именно да остави личната и адвокатската си карта да бъдат задържани.

По отношение на иска срещу СДВР – е посочено, че като работодател на горепосочения служител, който е извършил незаконосъобразни действия, е бездействал. В тази връзка твърди, че е подал сигнал с вх. № 812102-1140/06.08.2020г. до Министъра на вътрешните работи, с копие до Висшия адвокатски съвет. В отговор получил писмо с изх. № УРИ 227000-10701 от 12.10.2020г. от ЗА Директор СДВР Б. Б., с който бил уведомен, че не е установено нарушение на служебната дисциплина от страна на ст. полицай В. В. Й.. За случая сигнализирал Инспектората към МВР с жалба с вх. № 812102-1528/14.10.2020г. , подал жалба до Комисия за защита на личните данни с вх. № ППН-01-772/15.10.2020г. В отговор получил писмо с изх. рег. № 489700-5840 от 30.10.2020г. от Инспектората към МВР, съгласно който същият отказва да разгледа подадената жалба, тъй като тя представлявала „искане за преразглеждане на случая“. Към настоящия момент /на подаване на исковата молба/, въпреки изминалия дълъг период от време, все още нямал отговор от КЗЛД. Гореизложеното причинило на ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в: - разочарование, обида и унижение от факта, че в хода на извършената вътрешна проверка от страна на Трето районно управление на СДВР не е установено неправомерно поведение на полицейския служител; - това, че имал право да получи обратно документите си, но не му били върнати; - унижение пред клиента, който станал свидетел на потъпкването на човешките и адвокатски права на ищеца;- изгубване на илюзията за правова държава; - безсилието му като гражданин и юрист да получи справедливост; - възмущение, че органите, натоварени да санкционират нарушителите, сами нарушават закона.

Периодът, за който се претендира обезщетение, е от 04.08.2020г. до 04.11.2020г., представляващ времето, през което ищецът е изпитал горчивата илюзия, че държавата ще възстанови достойнството му като човек и адвокат. Иска се осъждането на

ответника В. Й. да заплати на ищеца сумата от 1000 лв., а СДВР сумата от 2000 лв., представляващи обезщетение за претърпените през посочения период неимуществени вреди, ведно със законна лихва от датата на исковата молба до окончателното заплащане.

С уточняваща молба от 17.02.2021г. /след като от състава с разпореждане от 09.02.2021г. му е указано, че ответник може да е само ЮЛ/ - на л.22 ищецът е конкретизирал иска си срещу СДВР по основание – действия на полицейския служител - старши полицай В. В. Й., които не се основават на закона или на административен акт, като е ОТТЕГЛИЛ исковата си претенция конкретно срещу същия.

В съдебно заседание ищецът се явява лично и се представлява от адв. П. като поддържат исковите си.Претендира разноски.

Ответникът – СДВР, оспорва иска като неоснователен и недоказан чрез депозиран писмен отговор. Счита, че не е доказан фактическият състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, а именно – наличие на незаконосъобразни действия на служители на СДВР, наличие на неимуществени вреди под формата на душевен дискомфорт, унижение и разочарование, както и причинно-следствена връзка между двете. В условията на евентуалност оспорва исковата претенция по размер на претендираното обезщетение с аргумент, че същото противоречи на принципа за справедливост по чл. 52 от Закона за задълженията и договорите, тъй като целта му е да овъзмезди причинените вреди, а не да служи като средство за обогатяване на ищеца. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли иска или евентуално да намали претендирания размер на обезщетението. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Възразява срещу размера на договореното от ищеца адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание се представлява от юрк. П., който поддържа депозирания писмен отговор на исковата молба. Явяват се още юрк. Х. и юрк. П.. Аргументи против исковата молба се излагат и в представени писмени бележки.

Представителят на СГП изразява становище за основателност и доказаност на исковата претенция до размера на обичайните морални вреди.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ, УСТАНОВЯВА СЛЕДНОТО:

На първо място: искът срещу физическото лице –полицая Й. е оттеглен с молба от 17.02.2021г. на л.22. По отношение на иска срещу СДВР, съдът приема, че се касае за искова претенция от 2000лв., която е следствие единствено от незаконосъобразното действие на съответното лице по задържането на личната карта, което изрично в посочената молба ищецът като петитум е дефинирал. Не се поддържа заявеното първоначално срещу този ответник- бездействие по неразследване на поведението на полицая Й. и неустановяване на неправомерното му поведение.

По отношение на фактите: видно от докладна записка рег. № 513р-15994/23.02.2021г. на Й. В. /л.53-54/, докладна записка рег. № 513р-74638/04.09.2020г. на началника на ОКИАД – СДВР /л.62/, доклад № УРИ 227р-20116/05.10.2020г. на ВПД началник група „О.“ на сектор „ОП“ при ОЗ РУ – СДВР и писмо УРИ № 22700-10701/20г. на директора на СДВР /л.58/, се установява, че е извършена проверка в СДВР относно сигнал вх. № 812102/1140/20г., подаден от ищеца М. С., в който излага данни за неправомерно задържане на личните му документи - лична и адвокатска карта, от В. Й., служител на ОЗ РУ-СДВР на

04.08.2020г. По случая е изготвен доклад УРИ 227р-20116/05.10.20г., съгласно който на 04.08.2020г. около 17.30 часа, адвокат С. е посетил сградата на 03 РУ - СДВР, с цел среща с негов клиент – П. Р., която била задържана в помещение за настаняване на задържани лица в районното управление. По данни на адвокат С., същият е предоставил лична и адвокатска карта на ст. полицаи В. Й. за вписване в дневника за посетители в помещението за настаняване на задържани лица, но същите не му били върнати, след като това било извършено, а били задържани от служителя. На 23.09.2020г. от М. В. С. е снето сведение, в което потвърдил горното. На 21.09.2020г. от мл. инспектор В. Й. - старши полицаи в на сектор „ОП” при 03 РУ – СДВР, е снето сведение, в което същият заявява, че на 04.08.2020г. е бил назначен в наряд на Пост 2 - охрана на помещенията за настаняване на задържани лица. Около 17.30ч. е дошъл адвокат М. С., който пожелал да се срещне с негов клиент. Посещението било разрешено от оперативния дежурен в ОДЧ на 03 РУ - СДВР. Й. поискал от С. личната и служебната му карта, за да сравни данните. С. предоставил документите, след което си ги поискал обратно с мотива, че на Й. не му трябвали повече. Й. заявил на С., че ще му ги върне, след като бъде извършена проверка. В сведението Й. посочил, че С. се е намирал в помещението за среща с клиента си и не искал да ги безпокои - това била причината за забавяне връщането на документите. На място дошъл и дежурният офицер ПИ Д. В., който също е обяснил на С., че се извършва проверка. На 26.09.2020г. е снето сведение от последния, в което заявява, че на 04.08.2020г. е бил назначен като дежурен в група „ОДЧ” при 03 РУ – СДВР, като около 17.30ч. по телефона му се обадил постовият от Пост 2 и го е уведомил, че адвокатът на задържаната П. Р. желае среща с него. В. отишъл на място, където адвокат С. му обяснил, че Й. е задържал документите му - лична и адвокатска карта. В. попитал Й. за какво е задържал документите, при което последният отговорил, че иска да направи справка за С., след което ще му ги върне. Малко по-късно С. напуснал сградата на районното управление. Фотокопия на гореописаните сведения са представени по делото.

Сигналят на С. е заведен в отчетна книга на л. 67 под № УРИ 227р-20732/12.10.2020г. и е изготвена регистрационна карта № УРИ 227р-20732/12.10.2020г. на л. 68.

С писмо УРИ № 22700-10701/20г. на директора на СДВР Б. Б. ищецът С. е уведомен, че в хода на извършена проверка по подадения от него сигнал не е установено нарушение на служебната дисциплина от страна на ст.полицай В. В. Й..

Съгласно приобщено към делото писмо рег. № 529000-4895/2/10.11.2021г. от директора на дирекция „Комуникационни и информационни системи“ към МВР, в автоматизираната информационна система за издирвателна дейност по отношение на лицето М. В. С. няма данни за извършени справки на 04.08.2020г.

За сведение на съда по делото са представени копие на Решение № ППН-01-722/20г. от 27.07.2021г. на Комисия за защита на личните данни по жалба на М. В. С., което не е влязло в сила към момента. По жалба на министъра на вътрешните работи е образувано дело № 8387/2021г. по описа на АССГ, по което е постановено Решение № 7415 от 09.12.2021г., с което е отхвърлена същата. Същото не е влязло в сила съгласно служебно извършена проверка в деловодната система на АССГ от настоящия съдебен състав.

По делото са разпитани свидетели по доказателствено искане на ищеца.

Свидетелят Д. В. е заявил при разпита, че във връзка с процесния случай е бил

повикан от ст. полицаи Й. по настояване на ищеца С., който се оплакал, че е задържана личната му карта. Няма спомен дали служителят е обяснил, че задържането е във връзка с проверка в масивите за издирвани лица, не помни да е извършвал такава. Допълва, че в системата остава информационна следа за всяка справка, тъй като се касае за класифицирана информация.

Свидетелката В. е дала показания, от които се установява, че с ищеца С. са колеги и са защитавали протестиращи през лятото на 2020г., във връзка с което им се налагало да посещават арестните помещения. Твърди, че знае за процесния случай от С., който се оплакал, че му поискали лична карта за легитимация освен адвокатска такава, каквато представил за среща с клиент в 3-то РУ, а освен това задържали документите му за около половин час, не му ги връщали. Заявява, че това е редовна практика и самата свидетелка също е попадала в такава ситуация. В резултат от този случай С. се почувствал обиден, потиснат, огорчен, отказвал да се среща със задържани във връзка с протестите. Конкретно сочи, че към септември – октомври, когато били масовите протести, бил огорчен и потиснат, към средата на октомври бил обиден от цялата ситуация.

С оглед изложеното **СЪДЪТ ПРИЕМА СЛЕДНОТО ОТ ПРАВНА СТРАНА:**

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна и за уважаване на претенцията ищецът не следва да доказва наличие на вина за причинените вреди. Фактическият състав на същата включва три елемента – наличие на вреди, причинени на частноправен субект, незаконосъобразни действия, бездействия или административни актове на административни органи, и причинно-следствена връзка между първите два елемента. Същите следва да бъдат безспорно доказани от ищеца чрез главно и пълно доказване при условията на кумулативност. В случаи на претендирани вреди от незаконосъобразни действия/бездействия незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Посочените предпоставки следва да се констатират кумулативно, като липсата, на която и да е от тях, е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Съобразно установената фактическа обстановка и събраните доказателствени материали по делото, настоящият състав приема, че са налице посочените кумулативно изискуеми предпоставки за възникване на отговорността на ответника по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, по следните съображения:

В настоящия случай се твърди, че вредите са причинени от неправомерните действия на ст. полицаи В. Й. по незаконосъобразно задържане на личната и адвокатска карта на ищеца на 04.08.2020г. по време на престоя му в ареста на 03 РУ - СДВР за среща със задържано лице. Твърди се, че вредите са претърпени от ищеца в периода 04.08.2020г. – 04.11.2020г. и се изразяват в унижение, разочарование, загуба на илюзията за правова държава поради липсата на предприети действия от страна на ответника за възстановяване на достойнството и честта му.

Въз основа на описаната фактическа обстановка и посочените по-горе

доказателства—съдът приема за установено, че на посочената дата ищецът е предоставил за вписване в дневника за посещения в ареста на 03 РУ - СДВР личната си и адвокатска карта на ст. полицай В. Й., който задържал личната карта. Ирелевантно е основанието за задържане- дали това е мотива, че по отношение на същия следва да бъде извършена проверка или такава е практиката.

На първо място, следва да бъде посочено, че съгласно чл. 4, ал. 4 от Закона за българските лични документи /ЗБЛД/ компетентните органи нямат право да отказват издаването, да отнемат или да задържат български личен документ извън реда и случаите, определени със закон. Тези случаи са изброени в чл. 74, ал. 1 от с.з. и включват наложена мярка за неотклонение "задържане под стража"; настаняване в местата за изтърпяване на наказанието "лишаване от свобода"; изтърпяване на административна мярка "задържане в поделенията на Министерството на вътрешните работи"; постановено отнемане на документите за самоличност на основание чл. 68, ал. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс; други случаи, определени в закон. За неоснователно отнемане или задържане без съгласието на притежателя на личен документ е предвидена административно-наказателна отговорност – глоба в размер от 50 до 300 лв., в чл. 80, ал. 1 от закона. В настоящия случай не се установява някое от изброените в нормата на чл. 74, ал. 1 ЗБЛД основания за задържане на личната карта на ищеца С..

Отделно от това, съгласно чл. 21 от Инструкция № 8121з-1415/20.11.2015г. на министъра на вътрешните работи „адвокатите се пропускат в обекти на МВР с еднократен пропуск, вписване в книга за пропускателния режим и с придружител. Качеството на адвокат се удостоверява чрез заверена за годината адвокатска карта по образец, утвърден от Висшия адвокатски съвет, а на временно упражняващ адвокатската професия адвокат от Европейския съюз - чрез удостоверение по чл. 19б, ал. 3 от Закона за адвокатурата“. Разпоредбите на чл. 34, т. 1 и чл. 35, т. 1 от с.з. предвиждат, че при въведен пропускателен режим в обекти на МВР посетителите представят на служителите на МВР документ за самоличност, а последните проверяват пропускателните документи при влизане и напускане на обекта и пропускат приносителите им, след като се уверят в редовността на предоставения документ. Тълкуването на тези разпоредби води до извод, че служителите следва да върнат представените им лични документи, след като се уверят в редовността им. Липсват норми, които уреждат задържането на такива във връзка с достъп до

обекти на МВР.

От представените по делото писмени доказателства, както и от разпита на свидетеля В., се установява, че изразеният от служителя Й. мотив за задържане на личния документ е извършване на справка по отношение на ищеца. Съгласно същите свидетелски показания - извършването на такава в информационните масиви на МВР оставя информационна следа, тъй като се касае за класифицирана информация. В тази връзка по делото е доказано въз основа на представено писмо рег. № 529000-4895/2/10.11.2021г. от директора на дирекция „Комуникационни и информационни системи“ към МВР, че в автоматизираната информационна система за издирвателна дейност по отношение на лицето М. В. С. няма данни за извършени справки на 04.08.2020г. С оглед на изложеното се налага извод, че задържането на личната карта на ищеца С. е било без основание. Вследствие от действията на полицейския служител е нарушен принципът за „ограничаване на целите“ за обработка на лични данни, тъй като целта на предоставяне на личните данни е била постигната с удостоверяване на личността на ищеца и вписването им в дневника за посещения. След този момент липсва основание за обработка на личните данни на ищеца, съответно за задържане на личните му документи, и служителят е бил задължен да ги върне. Още повече, че от администратора на лични данни не е установено, че документите са задържани с друга цел, а именно извършване на справка дали лицето е издирвано. Безспорно е установено по делото, че такава справка не е направена, поради което се прави извода, че е нарушен и принципът за свеждане на обработваните данни до минимум.

Неотносимо към настоящия спор е дали по отношение на полицая Й. по сигнала на С. – е ангажирана дисциплинарната му отговорност. При проверката от СДВР е формиран извод, че не е налице незаконосъобразно действие от страна на ст. полицаи Й., видно от писмо УРИ № 22700-10701/20г. на директора на СДВР Б. Б. до ищеца С.. Тези констатации не обвързват състава, доколкото се касае за отделен вид отговорност по реда на ЗОДОВ и същата не изисква да се кумулира или предпостави от дисциплинарната. С оглед на това СЪДЪТ намира, че в случая действията на полицейския служител не се основават на закона или административен акт, нарушен е законът, като в пряка причинна връзка с това са възникнали сочените от ищеца неимуществени

вреди. В тази връзка по делото е разпитана свидетелката В., която заявява, че ясно си спомня периода от началото на август до средата на октомври, за който период ищецът бил потиснат, огорчен, обиден от описаната ситуация, която също потвърждава по сведения от ищеца. Споделя, че С. спрял да посещава ареста за срещи със задържани лица, които участвали в протести, и били техни клиенти. Поради гореизложеното СЪДЪТ намира исковата претенция за ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА. Следва да бъде уважено възражението на ответника за намаляване на размера на обезщетението до такъв, който ще постигне целта да обезщети ищеца, без да води до неоснователното му обогатяване. В тази връзка -размерът на дължимото обезщетение за претърпените неимуществени вреди следва да бъде определен в съответствие с чл. 52 ЗЗД. Спазването на принципа на справедливостта като критерий за определяне на паричния еквивалент на моралните вреди изисква размерът на обезщетението да бъде определен от съда с оглед на всички установени по делото факти и обстоятелства, касаещи начина, по който незаконосъобразната административна дейност се е отразила на увреденото лице, продължителността на въздействието и при отчитане икономическия стандарт в страната към момента на увреждането. С оглед на това и като се отчетат обстоятелствата, че незаконосъобразното вредоносно действие е еднократно, извършено е с един акт на 04.08.2020г. , а не като период от време – около 30 минути, интензитетът му не е голям, а възникналите в резултат от него вреди не са довели до влошаване на психическото и емоционално състояние на ищеца. Продължителността и интензитетът на преживените чувства на обида, огорчение и унижение, на първо място, са субективни категории и се възприемат индивидуално от всяко лице, но като цяло по делото не се доказва да са довели до някакви трайни състояния, които са се отразили на качеството на живот на ищеца. Твърденията на свидетелката В., че С. отказвал да посещава задържани в ареста, могат да се приемат и в смисъл, че това състояние на ищеца е продиктувано от практиката на ответника да действа по този начин т.е. негативните чувства не са конкретно само от този акт, а от поредица от действия от същия вид . С оглед изложеното СЪДЪТ намира за справедливо обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди в размер на 150 лв.. В останалата си част, до пълния предявен размер от 2000 лв.,

искът е неоснователен и недоказан, поради което следва да се отхвърли.

Предвид това, че се уважава като частично основателен искът, то следва на основание чл. 86 от Закона за задълженията и договорите да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца и законна лихва върху присъденото обезщетение от датата на подаване на исковата молба, както се претендира с петитума на същата, до окончателното му заплащане.

По разноските в производството:

Ищецът се представлява по делото от упълномощен процесуален представител съгласно представено пълномощно и договор за правна защита и съдействие. Съгласно последния е заплатил в брой адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв. Направено е искане от ответника за намаляване на същото поради прекомерност, по което СЪДЪТ дължи произнасяне. Съгласно нормата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения такова за дела с материален интерес като процесния е 370 лв. Следователно –претендираният размер на платения адвокатски хонорар не е значително по-висок, съответно прекомерен, и следва да бъде уважен в цялост.

По представения списък на разноските по чл. 80 от ГПК ищецът претендира такива в размер на 510 лв. /ведно с държавна такса от 10 лв./. Представени са доказателства за реалното извършване на разходи по делото. С оглед на това на същия следва да бъдат присъдени разноски, които да са пропорционални на уважената част от иска или 38.25 лв. общо.

Доколкото и от ответната страна има претенция за юрк. възнаграждение и предвид изхода от спора - то следва по реда на ЗПП и наредбата му, във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, да се определи такова в минимален размер от 92.50 лв., пропорционално на отхвърлената част от иска.

По изложените съображения Административен съд София-град, I отделение, 47-ми състав

РЕШИ:

По иска на М. В. С., с ЕГН [ЕГН], от [населено място] срещу СДВР ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на М. В. С., с ЕГН [ЕГН], от [населено място], сумата в

размер на **150 /сто и петдесет/ лева**, представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди на **04.08.2020г.**, вследствие на незаконосъобразното действие на полицейския служител от арестното помещение, в нарушение на Закон за българските лични документи и Инstrukция № 8121з-1415/20.11.2015г. на министъра на вътрешните работи, изразяващи се в това, че неправомерно му е била задържана личната карта в арестното помещение на 03 РУ, **ВЕДНО със законна лихва** от датата на подаване на исковата молба – **04.02.2021г.**, до окончателното му заплащане, като **ОТХВЪРЛЯ ИСКА В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ** до претендирания размер от 2 000 лв., или за сумата от 1 850 лв., както и за периода от 04.08.2020г. до 04.11.2020г. като НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на М. В. С., с ЕГН [ЕГН], от [населено място], сумата от **38.25 лв.** /тридесет и осем лева и двадесет и пет стотинки/, представляващи направени по делото разноски, пропорционално на уважената част от иска.

ОСЪЖДА М. В. С., с ЕГН [ЕГН], от [населено място], да заплати на СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ юрисконсултско възнаграждение в размер на **92.50 лева** /деветдесет и два лева и петдесет стотинки/.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: